

*Beware! Someone is lying...
I warn you...
you'd better pay real close attention or
be fooled by them...
It's your call. 😊*

Part I The Pinocchio

"คุณคิดยังไงกับคนโกหกนะ"

"คนโกหกเหวอ ไม่รู้สิ..."

"C'mon. ☺ คุณก็เป็นหนึ่งในนั้นเหมือนกัน อย่ามาทำเป็นไม่รู้เรื่อง
หน่อยเลย"

"Everybody lies... ไม่เคยได้ยินคำนี้หรือไง"

"ก็นะ...ฉันก็แค่อยากรู้ว่าคุณคิดยังไงกับคนโกหกก็เท่านั้นเอง"

"อืม...ถ้าโกหกเพื่อสิ่งที่ดีกว่าก็อาจจะดีมั้ง แต่ถ้าโกหกเพื่อตัวเองหรือ
เพื่อทำร้ายคนอื่น... แบบนั้นก็สมควรจะต้องถูกลงโทษ"

"แบบพิน็อกคิโอเนะเหวอ ลงโทษให้จมูกยาวขึ้นทุกครั้งที่โกหกไร้
นะนะ"

"รู้รีเปล่าว่าแต่เดิมนะ... จุดจบของพิน็อกคิโอคือถูกแขวนคอ แต่พอ
จะมาทำเป็นนิทานสำหรับเด็กก็เลยเปลี่ยน"

"จั้นเหวอ ไม่รู้มาก่อนเลยนะ ☺"

"พั่นกันมัยละ"

"พนน?"

"ว่าคุณจะจับพิน็อกคิโอมาลงโทษได้รึเปล่า"

"..."

"จะทำได้มั้ยละ พิน็อกคิโอคนนี้น่ะร้ายกาจมากซะด้วยนะ"

"สิบเดือน"

"...?"

"ขอเวลาแค่สิบเดือนเท่านั้นก็พอ"

10

1

He Lies... เขาโกหก

"แฟนฉันโกหก"

"หืม?"

"เขามีเรื่องปิดบังฉัน"

"จ้ะหรือ..." เขายิ้ม... ริมฝีปากสีแดงสดซึ่งน่าหลงใหลราวกับแอปเปิ้ล
แสนหวานที่อาบยาพิษร้ายเหยียดย้อมออกมาอย่างงดงามจนน่าหวาดหวั่น
และหลังจากที่เงยไปครู่หนึ่ง เขาก็เอ่ยปากถามขึ้นด้วยแววตาที่เป็นประกาย
"จ้ะเธออยากให้ฉันช่วยมั้ยละ"

"ช่วย?"

"แก้แค้นแฟนของเธอใจ ☺"

10 Minutes Earlier...

ฉันรู้สึกหายใจไม่ค่อยทั่วท้องตอนที่ยืนอยู่หน้าลิฟต์ตัวนั้น ไม่ใช่
เพราะว่าฉันเป็นโรคกลัวที่แคบหรืออะไร... แต่ฉันกลัวบางอย่างที่ฉันไม่รู้
ต่างหาก บางอย่าง...ที่เขาปิดบังเอาไว้ ภายใต้อรอยยิ้มแล้วก็ตามที่บอกว่ารัก
ฉัน... ฉันรู้ดีว่าเขากำลังโกหก...

'สีหน้าไม่ค่อยดีเลยนะครับ' เสียงหนึ่งที่ดังขึ้นด้านข้างทำเอาฉันตกใจ
จนสะดุ้งเฮือก เพราะมันแต่จมอยู่กับห้วงความคิดจนไม่ทันรู้ตัวว่าเขามา

ยืนอยู่ข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่ เมื่อหันไปมองก็พบว่าผู้ชายคนนั้นตัวสูงมาก เสียจนฉันที่สูง 170 ยังต้องแหงนหน้ามอง... ใบหน้าหล่อเหลาคมคายมีเค้า ตะวันตกอยู่มาก จนทำให้แน่ใจว่าเขาคงมีสายเลือดตะวันตกอยู่ครึ่งหนึ่ง ในตัว เส้นผมสีแดงสดราวกับเปลวไฟทำให้ฉันรู้สึกอรุ่มร้อนขึ้นมาในใจอย่าง น่าประหลาด ตอนที่เขาลากนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มมาสบตากับฉันแล้วหัวเราะ เบาๆ 'ขอโทษนะ ฉันทำเธอตกใจรีเปล่า'

'ฮ๊ะ...เปล่า'

'ลิปต์มาแล้วนะ จะขึ้นไหม้ย'

'คะ...' ฉันพึมพำตอบเสียงเบา จากนั้นก็ก้าวตามเขาเข้าไปในลิปต์ ผู้ชายผมแดงกดลิฟต์ไว้ให้ก่อนจะกดปิดแล้วหันมาถามฉันด้วยรอยยิ้ม

'ขึ้นไหนครับ'

'ขึ้นสิบห้า ขอขอบคุณนะคะ' ฉันพูดขึ้นเมื่อเขากดชั้นนั้นให้ฉัน ส่วน ตัวเขาเองกดชั้น 10 เอ? ชั้นนั้นรู้สึกจะเป็นชั้นของพวกกรรมการนักศึกษา หรือเปล่านะ...

ฉันยืนนิ่งเงียบจ้องมองตัวเลขบอกชั้นเลื่อนขึ้นไปเรื่อยๆ เช่นเดียวกับ เขาที่ยืนล้วงกระเป๋าเงินเฉยไม่พูดอะไร ฉันแอบลอบมองใบหน้าด้านข้าง ของเขาที่ได้รูปสวยไว้ที่ติ แถมยังหล่อเหลาราวกับภาพวาดชั้นดี แต่น่าแปลก ที่ฉันไม่เคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อนเลย ทั้งๆ ที่เขาเดินสะดุดตาออกขนาดนี้

'มีอะไรติดหน้าฉันรีเปล่า'

'หา? ฮ๊ะ...ไม่...ไม่มีหรอกค่ะ ฉันแค่...'

ตึง!

เสียงดังคล้ายอะไรบางอย่างกระแทกทำให้ฉันหยุดพูดทันที เมื่อหัน มองที่ตัวเลขก็พบว่าตอนนี้เราอยู่ที่ชั้น 9 อีกแค่ชั้นเดียวเท่านั้นก็จะถึงชั้น ที่เขาจะออกแล้ว แต่ลิปต์กลับนิ่งสนิทแถมไม่ยอมเปิดออกอีกต่างหาก =O= นี่มันอะไรกัน หรือว่า...

'ดูเหมือนลิปต์จะค้างนะ' ผู้ชายผมแดงพูดหลังจากลองกดปุ่มเปิดแล้ว ลิปต์ยังนิ่งสนิท 'เดี๋ยวฉันลองกดเรียกคนดูแลก่อน' เขาพูดก่อนจะจัดการ ทำตามนั้น เมื่อคนดูแลบอกว่าจะส่งคนมาช่วย เขาก็หันกลับมาหาฉันแล้ว

12

ยิ้มบางๆ 'คงต้องรออีกสักพัก แต่เดี๋ยวเขาจะส่งคนขึ้นมาช่วย'

'...ค่ะ'

'ไม่ต้องกังวลหรอกนะ' รอยยิ้มของเขาดูอ่อนโยน... ผิดกับแววตาที่วาววับคู่นั้น แต่ก็มีความขัดแย้งที่มีเสน่ห์อย่างน่าพิศวงจนฉันเผลอจ้องหน้าเขานานไปหน่อยเลยต้องหลบตา... เมื่อเห็นอย่างนั้นเขาก็หัวเราะออกมาพร้อมกับยื่นมือมาลูบหัวฉัน 'ฉันน่ากลัวมากหรือ ไม่ต้องหลบตาหรอก'

'ขอโทษนะค่ะ พอดีฉัน... มีเรื่องให้คิดเยอะไปหน่อยก็เลยเพี้ยนๆ แบบนี้'

'ไม่เป็นไรหรอก' เขาตอบก่อนจะยกมือขึ้นเสยผม 'อยากจะทำถึงมันหน่อยมั้ยล่ะ ไหนๆ เราก็ต้องติดอยู่ในลิฟต์นี่อยู่แล้ว หาเรื่องคุยสักหน่อยจะได้ไม่เบื่อใจจริงมั้ย'

'นั่นสินะ...'

'ว่าแต่เนี่ยสิบโมงกว่าแล้วหรือเนี่ย ให้ตายเถอะ จะไปทันสมัยนะ' เขาพูดพลางก้มมองนาฬิกาข้อมือ... ฉันเหลือบมองนาฬิกาข้อมือปาเต๊ะ ฟิลิปป์ของเขาแล้วก็เห็นว่าตอนนี้เป็นเวลาสิบโมงสิบนาที่พอดี

'คุณเคยโกหกมั๊ยคะ'

'หืม? ว่าไงนะ' เขาลากสายตากลับมาสบตากับฉันพลางเลิควัฒนคล้ายแปลกใจ 'โกหกงั้นหรือ... อ่า ก็เคยมั้ง คนเราก็ต้องมีเรื่องที่ไม่พูดความจริงไม่ได้อยู่บ้าง...'

'...'

'ถามทำไมหรือ'

ฉันนั่งไปพลางจ้องหน้าเขาอย่างเงิบงัน... สิ่งที่กำลังกำลังจะพูดมันไม่ใช่สิ่งที่ควรจะบอกกับคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันไม่ถึงสิบนาที่อย่างเขา แต่ฉันต้องบอกใครสักคน... ต้องบอก...

เพราะฉะนั้นหลังจากที่ยืนเงิบบอยู่นาน ในที่สุดฉันก็ตัดสินใจพูดมันออกไป...

'แฟนฉันโกหก'

'หืม?'

'เขามีเรื่องปิดบังฉัน'

'นั่นหรือ...' เขายิ้ม... ริมฝีปากสีแดงสดซึ่งนำหลงใหลราวกับแอปเปิ้ล
แสนหวานที่อาบยาพิษร้ายเหยียดยิ้มออกมาอย่างงดงามจนน่าหวาดหวั่น
และหลังจากที่เงียบไปครู่หนึ่ง เขาก็เอ่ยปากถามขึ้นด้วยแววตาที่เป็น
ประกาย "ฉันเธออยากให้ฉันช่วยมั๊ยละ"

'ช่วย?'

'แก้แค้นแฟนของเธอไง ☺'

'อะ...อะไรนะ...'

'ถ้าเขาโกหกหลอกลวงสาวน้อยที่น่ารักอย่างเธอได้ เขาก็เป็นคนที่
สมควรจะถูกลงโทษนะ' ผู้ชายผมแดงพูดด้วยรอยยิ้ม... หากรอยยิ้มนั้นกลับ
ดูร้ายกาจยิ่งกว่าเดิมจนหัวใจฉันพลันเต้นแรง 'เธออยากรู้มั๊ยละว่าเขาโกหก
เธอเรื่องอะไรบ้าง'

'เอ๊ะ...'

'ถ้าฉันบอกว่าฉันรู้ว่าเขาปิดบังอะไรเธอไว้... เธอจะว่ายังไง'

'แล้วคุณจะมารู้ได้อย่างไร'

'เธอรูจักพี่น้องคิโอมัย' เขาไม่ตอบคำถามฉันแต่กลับถามคำถามฉัน
แทน ฉันได้แต่งจนเขาเฉลยมันออกมาเอง 'พี่น้องคิโคือตุ๊กตาไม้ ทุกครั้ง
ที่มันโกหก... จมูกของมันก็จะยาวออกมา'

'มันเหมือนกันซะที่ไหนล่ะคะ'

'เหมือนสิ ☺ เพราะฉันมองออกว่าใครกำลังโกหก' เขาตอบด้วย
ท่าทางสบายๆ ก่อนจะยื่นมือมาเชยปลายคางฉันที่กำลังอึ้งจนพูดอะไรไม่
ออกให้เงยหน้าขึ้นไปสบตากับเขา 'บางทีอาจจะเป็นเพราะว่าไม่มีใครโกหก
เก่งกว่าฉันอีกแล้วบนโลกนี้ล่ะมั้ง'

'มะ...หมายความว่าไงนะ'

'เดี๋ยวเธอก็รู้เอง' คำตอบที่แสนกำกวมของเขาไม่ทำให้ฉันเข้าใจอะไร
มากขึ้นเลย แต่ยังไม่ทันได้ถามอะไรอีก ลิฟต์ก็กลับมาขยับชะก่อน ฉันหัน
มองตัวเลขบอกชั้นก็พบว่ามันเลื่อนขึ้นมาชั้นสิบแล้ว 'ถึงพอดี' ฉันไปก่อน
นะ ☺'

14

'ตะ...เตี๋ยว!' ฉันเรียกไว้ก่อนที่ประตูลิฟต์จะปิดลง 'คุณจะทำอะไร'
ฉันได้ยินเสียงหัวเราะของเขา...ตามมาด้วยคำตอบของเขา เพียง
ไม่กี่วินาทีก่อนที่ลิฟต์จะปิดสนิทและเคลื่อนต่อไปยังชั้นลิบห้า 'รอดูด้วย
ตาตัวเองก็แล้วกัน...ในดิงเกล 😊'

10 Days Later...

"...เกล...เกล...ในดิงเกล!!" เสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นข้างหูทำให้ฉันตกใจ
จนสะดุ้งสุดตัว ทุกอย่างนิ่งไปเกือบสองวินาทีก่อนที่จะได้ยินเสียงแก้วแตก
ดังพลั้งตามมา เสียงนั้นเองที่ทำให้ฉันตื่นจากภวังค์ได้ในที่สุด

"อื๊า~"

"อย่าจับนะ" เขาพูดแค่สั้นๆ พร้อมกับคว้ามือฉันเอาไว้ก่อนที่ฉัน
จะถลาเข้าไปคว้าหลอดทดลองที่แตกออกเป็นเสียงๆ เพราะฉันทำตก
เมื่อกี้... ไบหน้าหล่อเหลาหนึ่งสนิท ไม่มีร่องรอยอาการตกใจเลยสักนิด
สมกับที่เป็นเขา...

เพราะชินแคลร์ไม่เคยสูญเสียความสุขุมเยือกเย็นราวน้ำแข็งของเขา
เลยสักครั้งนี่นะ

ฉันนั่งนิ่งพรางลอบมองไบหน้าคมคายหล่อเหลาราวกับรูปปั้นน้ำแข็ง
ของเขาเงียบๆ จมูกโด่งคมเป็นสันกับกรามสวยได้รูปราวกับปั้นมาทำให้ฉัน
นึกประหลาดใจอยู่เสมอว่าจะมีใครที่สมบูรณ์แบบได้ขนาดนี้ เส้นผมของ
เขาเป็นสีเงินเปล่งประกาย...มันนุ่มลื่นมือมากแค่ไหนฉันรู้ดี เช่นเดียวกับ
นัยน์ตาสีเขียวอมฟ้าที่สะกดจิตฉันให้ทำตามที่เขาต้องการได้ทุกเมื่อหากเขา
ต้องการ... ฉันเองก็รู้จักมันดีเช่นกัน

ก็แน่ล่ะนะ เพราะว่าเขาคือแฟนของฉันนี่นา

"เกิดอะไรขึ้นล่ะนั่น" อาจารย์ที่ยืนสอนอยู่หน้าห้องเดินอ้อมมาแล้ว
ถามขึ้นทันทีที่เห็นเศษหลอดทดลองแตกกระจายอยู่บนพื้น ชินแคลร์ที่
จัดการเก็บกวาดซากเรียบร้อยแล้วเงยหน้าขึ้นตอบด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ ของ
เขา... มันเป็นน้ำเสียงที่ฟังดูราบเรียบเย็นชาราวกับไร้อารมณ์ แต่นั่นก็เป็น
เสน่ห์อย่างหนึ่งที่ทำให้สาวๆ พวกนั้นหลงใหลในตัวเขาละนะ

"เธอเวียนหัวนิดหน่อยก็เลยเผลลทำหลอดแก้วตกแตกนะครับ"

"เวียนหัวจั้นเหรอ..." อาจารย์พิมพ์ก่อนจะโบกมืออย่างไม่ใส่ใจ "ถ้าจั้นก็เอาเศษแก้วไปทิ้งแล้วก็พาไปห้องพยาบาลซะ"

"ขอบคุณครับ" จบคำนั้นเขาก็จัดการเอากระดาษมาห่อเศษแก้วแล้วเอาไปทิ้งตามที่อาจารย์สั่ง จากนั้นก็เดินกลับมาจูงมือฉันเดินออกจากห้องเรียนไปเงียบๆ

หลังจากที่เดินออกมาตามโถงทางเดินได้พักหนึ่ง เขาก็เอ่ยปากถามฉันขึ้น... เสียงนั้นสะท้อนก้องไปมาตามทางเดินที่เงียบสนิทเพราะกำลังอยู่ในชั่วโมงเรียน "เป็นอะไรไป"

"ฉันทเหรอ"

"เธอเอาแต่เงียบแล้วก็เหม่อทั้งวัน...เป็นอะไรไป"

"ปกติฉันก็ไม่ใช่คนพูดมากอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง" ฉันยิ้มบางๆ พยายามเขา ซินแคลร์ไม่ตอบอะไรเพียงแต่พาฉันเดินต่อไปยังห้องว่างห้องหนึ่ง เขามักประตูเปิดออกก่อนจะดันฉันให้เข้าไปจากนั้นก็ปิดประตูตามหลัง นัยน์ตาสีเขียวอมฟ้าคู่สวยของเขามองหน้าฉันนิ่งตอนที่เขาถามฉันอีกรอบ

"เธอก็รู้ว่าเธอโกหกไม่เก่ง...เพราะฉะนั้นตอบฉันมาดีๆ ว่าเธอเป็นอะไร"

"..."

"เกล..."

"ถ้าฉันพูดไป เดี่ยวนายก็จะดูว่าฉันคิดมากอีกใช่ไหมล่ะ"

ทันทีที่ฉันพูดออกไป ซินแคลร์ก็ถอนหายใจยาวก่อนจะดึงตัวฉันเข้าไปกอด... กลิ่นน้ำหอมบางเบาแต่ชัดเจนและเข้ายวนของ BURBERRY ที่ฉันเคยบอกว่าชอบและเขาก็ใช้มาตลอดทำให้ฉันรู้สึกเหมือนถูกของมีนเมา อ้อมกอดของซินแคลร์เย็นเยียบแต่กลับทำให้หัวใจเต้นแรงได้เสมอ ฉันโอบแขนกอดเขาตอบตอนที่ซินแคลร์กระซิบแผ่วเบาที่ข้างหูฉัน

"เธอไม่ไว้ใจฉันหรือไง"

"ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ว่าฉัน..."

"แต่เธอไม่เชื่อใจฉัน?"

"ไม่ใช่ซะ! ซินแคลร์ ฉันแค่..." คำพูดของฉันถูกกลืนหายไปหลังจากที่เขายื่นหน้าเข้ามาทาบที่ริมฝีปากเย็นเยียบของตัวเองลงบนริมฝีปากฉัน แล้วก็ครอบครองมันอย่างถือวิสาสะเหมือนทุกครั้ง... และฉันเองก็ไม่ได้ผลักเขาออกเหมือนทุกครั้งเช่นกัน

ทุกอย่างของเขาน่าหลงใหล... เรื่องนี้ฉันรู้ดีตั้งแต่ตอนเจอเขาครั้งแรกเมื่อสองเดือนก่อน บางอย่างในตัวเขาเด่นสะดุดตาจนยากจะหันหน้าหนีไปไหน แม้เขาจะเย็นชาและเงียบขรึมจนดูเข้าใจยาก แต่นั่นก็ยิ่งทำให้รู้สึกอยากจะยื่นมือเข้าไปหามากขึ้น...

เราคบกันภายในเวลาไม่กี่วันหลังจากได้รู้จักกัน และ...ตอนนี้เราก็เป็นแฟนกัน เหมือนฝันที่กลายเป็นจริง เพราะเด็กสาวธรรมดาอย่างในดิงเกลคนนี้ไม่เคยคิดฝันมาก่อนว่าจะได้เป็นแฟนกับผู้ชายที่หล่อเหลาราวกับเจ้าชายอย่างเขา...

"...เกล" เขากะชิบที่ข้างหูฉันหลังจากจูบที่แสนหวานและยาวนานหลายนาทีทำให้สติฉันรางเลือน ฉันยกมือโอบรอบคอเขาก่อนจะพิมพ์ถามเสียงเบาในลำคอ

"...ฮืมมม?"

"ฉันรักเธอนะ" คำที่เขาใช้ล่อลวงให้ฉันลุ่มหลง... เขาทำมันได้อย่างง่ายดายและมันก็ได้ผลเสียด้วย เพราะมันทำให้ฉันไม่สามารถปฏิเสธเขาได้ถึงแม้ฉันจะรู้ว่าทุกอย่างที่เขาพูดมา...

"...ฮืม...ฉันก็รักนาย"

มีความจริงแค่เพียงเศษเสี้ยวหนึ่งเท่านั้นก็ตามที่...

10 Days Later...

Las Vegas, USA 10.10 P.M.

"One shot of tequila."

"Yes, sir." บาร์เทนเดอร์หนุ่มตอบกลับก่อนจะรินเตกีล่าใส่แก้วชอตยื่นให้กับชายหนุ่มร่างสูงผู้มีใบหน้าหล่อเหลาคมคยาราวกับเทพบุตร หากใบหน้านั้นก็กลับนิ่งเฉยและเย็นชายิ่งกว่าปีศาจร้าย ในดวงตาสีฟ้าคราม

ทอประกายวาวโรจน์ราวกับอัญมณีล้ำค่า มือเรียวเื้อมไปหยิบแก้วชอตขึ้นดื่มรวดเดียวหมด สีหน้าเขาไม่เปลี่ยนไปสักนิดแม้เหล้าร้อนจะบาดคอเพียงไร มีเพียงแววตาของเขาเท่านั้นที่ยังเคลื่อนไหว...

เว่ยนยกมือขึ้นเสยผมสีดำสนิทที่ยาวปรกหน้าปิดบังนัยน์ตาคู่สวยที่มีเส้นไหมหาคาลของตัวเองขึ้นก่อนจะสั่งเต็กีล่าอีกชอต ตอนนั้นเองที่ใครคนหนึ่งทรุดตัวลงนั่งข้างๆ เขาพร้อมกับเอื้อมมือมาแตะมือเขาที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์บาร์ นัยน์ตาสีฟ้าครามเหลือบมองคนข้างกายโดยไม่พูดอะไร ตอนที่เธอเอ่ยปากทักเขาด้วยรอยยิ้มหวานจัด

"กะแล้วเชื่อว่าต้องเป็นนาย...นายหายไปไหนมา ฉันตามหาตั้งนาน"

"...เธอจะตามหาฉันทำไม"

"ก็อยู่ดีๆ นายก็หายหน้าหายตาไป ไม่ไปปาร์ตี้ แถมยังดริอปเรียนที่มหาลัยอีกต่างหาก ทุกคนเค้าเป็นห่วงนะ"

"...เหอะ" เว่ยนแค้นหัวเราะในลำคอก่อนจะดื่มเต็กีล่าหมดอีกชอตอย่างรวดเร็ว "ถ้ามาด้วยเรื่องแค่นั้นก็กลับไปเถอะ"

"เอ๊ะ อะไรนะ ทำไมล่ะ"

"แล้วก็บอกพวกนั้นด้วยนะว่าฉันไม่คิดจะกลับไปที่นี่อีกแล้ว"

"เว่ยน! เกิดอะไรขึ้นกับนายกันแน่ะ! ตั้งแต่ย้ายผู้หญิงคนนั้นหายไปนายก็..."

"หุบปาก"

"เว่ยน!!"

"บอกให้หุบปากไง!!"

"นายเป็นบ้าอะไรของนายนะ!"

"ก็ไม่ใช่ธุระของเธอ ที่นี้ใส่หัวไปซะ!"

"นี่! พูดอย่างนี้กับฉันได้ยังไงนะ!"

"แล้วทำไมฉันจะพูดไม่ได้" เว่ยนเลิกคิ้วถามด้วยใบหน้ายียวนริมฝีปากหยักยิ้มกระด้างเย็นชา "มีเหตุผลอะไร ทำไมฉันจะต้องแคร์ผู้หญิงอย่างเธอด้วย"

เพียะ!!

"คนสารเลว!! ฉันไม่อยากจะคิดเลยว่าฉันเคยคบกับคนอย่างนาย!"

"เคยคบ? เธอคบกับฉันตอนไหนกัน"

"อะ...อะไรนะ"

"ฉันเคยมีแฟนแค่คนเดียว และคนคนนั้นก็ชื่อชาร์ลีสต" เวย์นพูดต่อโดยไม่สนใจใบหน้าที่เฟ็งจะถูกผู้หญิงตรงหน้าตบมาอย่างแรงเลยสักนิด เขาจ้องหน้าเธออย่างเย็นชาก่อนจะพูดต่อ "และถ้าเธอไม่ได้ชื่อชาร์ลีสต มันก็แปลว่าเราไม่เคยคบกัน"

"นะ...นายพูดอย่างนี้ได้ยังไง"

"ฉันพูดได้ แล้วก็พูดไปแล้วด้วย" เวย์นตอบด้วยใบหน้าเฉยชา "และตอนนี้ถ้าเธอไม่ได้ชื่อชาร์ลีสตก็ไสหัวไป รู้ไว้ซะด้วยว่าฉันจำไม่ได้แม้แต่ชื่อของเธอ"

"..."

"และ...ผู้หญิงคนอื่นๆ อีกหลายคนก็เช่นกัน ฉันจำไม่ได้สักคน"

พลั้ง!!! เสียงแก้วเหล้าแตกกระจาย... เวย์นไม่ได้หันไปมองเศษแก้วที่ผู้หญิงตรงหน้าเขาแย่งไปปาลงพื้นระบายความโกรธสักนิด นัยน์ตาสีฟ้าความดูห่างเหิน เย็นชา และหยาบเหยียดราวกับผู้หญิงตรงหน้าไม่มีค่าอะไรกับเขาสักนิด เขาเบือนหน้าหนีจากเธอก่อนที่เธอจะหันหลังเดินจากไปโดยไม่แคร์น้ำตาของเธอแม้แต่หยด

ใช่แล้ว...เพราะสำหรับเขา ผู้หญิงมันก็เหมือนๆ กันหมด แค่กระดิกนิ้วเรียกก็วิ่งเข้ามา ไม่มีใครโดดเด้นพอจะทำให้เขาหลงใหลได้เลยสักคน ไม่เคย...ยกเว้นคนคนเดียวเท่านั้น

เวย์นดื่มเตกีล่าต่ออีกไม่รู้กี่ชอตจนกระทั่งในหัวรู้สึกมีงงราวกับเดินอยู่บนพื้นที่กำลังหมุน เขาวางแก้วลงก่อนจะยกมือขึ้นเสยผม... เขาไม่เคยเป็นแบบนี้ ไม่เคย... เพราะคนอย่างเขาเคยแต่เล่นสนุกกับหัวใจของคนอื่น ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะปล่อยให้ใครเข้ามามีอิทธิพลเหนือหัวใจของเขา...

มันเป็นอย่างนั้นมานาน...นานมากเสียจนเขาเองยังเกือบลืมไปว่าตัวเองก็มีหัวใจ

เวย์นลุกขึ้นยืน เขาเดินเซเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ในเส้นเลือด แต่ก็ยัง

ไม่ล้ม...ใช่แล้ว เขาต้องไม่ล้ม แต่ต่อให้ไม่ล้ม เขาก็ไม่รู้จะเดินไปทางไหน... ตั้งแต่ที่ผู้หญิงคนนั้นจากไป เขาก็รู้สึกเหมือนทั้งโลกหมุนจนตั้งตัวไม่ติด ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากเสียจนเขาเองยังแทบไม่รู้ตัว เธอใช้เวลาเพียงไม่นานก็ทำให้เขาตกหลุมรักได้... จากนั้นก็หายไปจากชีวิตเขาราวกับผู้หญิงที่ชื่อชาร์ลลอตไม่เคยมีตัวตนอยู่ตั้งแต่แรก...

ไม่มี...

เวรยนต์เดินไปถึงที่กลางฟลอร์เพื่อจะเดินออกไปให้ถึงประตูทางออก ทว่ายังไม่ทันที่จะไปถึง...ภาพที่เห็นก็ทำให้เขาทั้งสองข้างของเขาหยุดชะงักไปเสียก่อน...

กลิ่นหอมเฝ้ายวนของดอกกุหลาบ...ที่ทำให้เขาหลงใหลได้ทุกครั้งที่กลิ่นของ 'เธอ'

เส้นผมยาวเป็นลอนคลื่นสีแดงสด...เส้นผมอ่อนนุ่มลื่นมือที่เขาหลงใหล ทุกครั้งที่ได้สัมผัส...เส้นผมของ 'เธอ'

"...ชาร์ลลอต"

เขาร้องเรียก...เสียงนั้นเบาราวกับเสียงกระซิบ...

"ชาร์ลลอต!" เขาร้องเรียกดังขึ้นอีกเมื่อแผ่นหลังบางของหญิงสาวร่างสูงโปร่งผู้มีเส้นผมสีแดงสดคนนั้นกำลังจะหายไป แต่เพียงเสี้ยววินาทีที่คิดจะยื่นมือออกไปหา เขากลับหยุดชะงักตรงนั้นราวกับมีอะไรบางอย่างมาหยุดเขาเอาไว้...

จริงสิ...คงเพราะเมมา เขาถึงได้เผลอลืมไปว่าผู้หญิงคนนั้นก็เป็นอย่างนั้นแค่นั้น... ผู้หญิงคนแรกและคนเดียวที่ทิ้งเขาไปอย่างเลือดเย็น...

คนที่เอามืออาบยาพิษที่ซ่อนไว้มาแทงทะลุหัวใจเขา ในเวลาเดียวกับที่ริมฝีปากของเธอกำลังจูบเขาอย่างอ่อนหวาน...

เธอคือยาพิษที่หอมหวานชวนลิ้มลอง...แม้จะรู้ว่าอันตรายถึงตายแต่ก็หลงใหลจนไม่อาจต้านทาน...

เวรยนต์หันหลังแล้วเดินกลับไปเคาน์เตอร์บาร์...ไม่มีประโยชน์ที่จะไล่ตามคนคนนั้นอีกต่อไปแล้ว...

เขาทรุดตัวลงนั่งที่เดิมกับที่นั่งเมื่อครู่ แต่ยังไม่ทันได้ตั้งเครื่องดื่ม

20

อะไร...ใครบางคนก็ชิงตัดหน้าเขาไปก่อนแล้ว "Two shots of tequila, please. ☺"

นัยน์ตาสีฟ้าครามเหลือบมองเจ้าของเสียงนั้นด้วยแววตาเย็นเยียบ... คนคนนั้นมีเส้นผมสีแดงสดราวกับเปลวไฟ...กับนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มที่เป็นประกายเจ้าเล่ห์

"Who the hell are you? (คุณเป็นใคร)"

"My name is Loki. ☺ (ผมชื่อโลกิ)" ชายหนุ่มผู้มีผมสีแดงหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเหยียดยิ้มร้ายกาจที่มุมปากตอนที่เขามีรอยยาวสวยเลื่อนแกวซอดไปตรงหน้าเวรียนพร้อมกับเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกั๊กหัวเราะ "Nice to meet you, Mr. Wayne. (ยินดีที่ได้รู้จักครับ)"

"มองหาใครอยู่หรือ" เสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นปลุกให้เธอตื่นจากห้วงความคิด ริมฝีปากสีแดงสดเหยียดยิ้มที่มุมปากก่อนที่เธอจะเหลือบตากลับมามองเจ้าของเสียงแล้วตอบเสียงใส

"เปล่าค่ะ แค่คิดว่าเห็นคนรู้จักนะ ☺"

"เธอมีคนรู้จักอยู่ที่เวกส์ด้วยหรือไง"

"จากนियोอร์กต่างหากค่ะ" เธอตอบก่อนจะหลุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าเคาน์เตอร์บาร์ในโซนไวโอพิซซังๆ เขา "Bloody Mary, please. ^^"

"You got it ma'am." บาร์เทนเดอร์หนุ่มตอบก่อนจะเริ่มเทเหล้าลงในเชกเกอร์

"เธอยังสวยเหมือนเดิมเลยนะ" เธอหันกลับไปสบตากับนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มคู่สวยพลางยิ้มหวาน ก่อนที่เขาจะพูดต่อพร้อมกับยื่นมือมาสัมผัสใบหน้าสวยหวานไว้ที่ติขของเธออย่างแผ่วเบา "สวย...หวาน... เย้ายวน...น่าหลงใหล..."

"กำลังคิดจะหลงรักฉันด้วยอีกคนหรือไงคะ"

"ก็อาจจะนะ" เขาหัวเราะพลางจิบวิสกี้ในแก้ว "แต่เธออันตรายเกินไปหน่อย"

"แล้วคุณไม่อันตรายหรืออั้งเดร"

"นั่นเราก็คงสมกันล่ะมั้ง ☺" เขาตอบกลับด้วยรอยยิ้มบางที่มุมปาก ไบรอน่าหล่อเหลาหนุ่มवलชวนให้คนมองรู้สึกหัวใจเต้นแรงของเขาราวกับ เป็นของขวัญจากพระเจ้า เธอหัวเราะเบาๆ เมื่อได้ยินคำตอบนั้นของเขา ก่อนจะยื่นมือไปสัมผัสเส้นผมสีชาอ่อนนุ่มของเขาอย่างเบาเมื่อ

"เพราะฉันอันตราย...คุณถึงได้สนใจฉันไม่ใช่หรือไง"

"ก็ไม่ผิด" เขาตอบด้วยรอยยิ้ม ปลายนิ้วเรียวยาวเลื่อนไปรั้งไบรอน่าเธอ เข้ามาใกล้ "It's time for the game now my love. ☺"

"The game has already started." เธอตอบด้วยรอยยิ้ม นัยน์ตาคู่สวยสีเทาเป็นประกายวาววับ

"ฮ่าๆ ฉันรู้ว่าเธอจะต้องชนะ" เมื่อได้ฟังคำตอบนั้นของเธอเขาก็ หัวเราะออกมาทันที

"มันแน่นอนอยู่แล้วอั้งเดร" เขายิ้มรับคำตอบนั้นของเธอ ตอนที่มือ เรียวของเธอยื่นมาสัมผัสผมยาวเบาที่สร้อยคอเงินเส้นหนึ่งที่คอเขา สร้อยที่เขาสวมติดคอไม่เคยห่าง... สร้อยที่ห้อยจี้พิน็อกคิโอ... "ไม่ว่าเกมไหนๆ ฉัน ก็ไม่มีทางเป็นผู้แพ้หรอก"

"อย่าทำให้ฉันผิดหวังล่ะ...ชาร์ล็อด"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

